

Kaj Albert Thomasen

Murermester Poulsens yngste datter

Mit liv med Astrid

Til Astrid, som har været min kæreste og hustru fra 1. juni
1962 til 6. juli 2009

Indhold:

[Forord](#)
[Astrid Poulsens baggrund](#)
[Min ankomst til Thyholm](#)
[VU bal på kroen](#)
[Køreture i murermesterens bil](#)
[Rekrut hos JDR i Holstebro](#)
[PBS Pansertroppernes Befalingsmands Skole](#)
[Kirkebryllup for tre](#)
[Ansøgning om optagelse på HF](#)
[Fra Grenaa til Farveladeby](#)
[4 Bryllupper](#)
[En mondæn adresse](#)
[Sommeren 1969 og en månelanding](#)
[Lærerstuderende med bijob](#)
[Jul og nytår med mere](#)
[Vores pølsevogn i Søndervig](#)
[Cykeltur til Hvidbjerg](#)
[Gravid damefrisør og en flytning](#)
[Et tronskifte og en fødsel](#)
[En EF afstemning og en fødselsdag](#)
[Arbejdsmarkedet ligger vest for Herning](#)
[Endnu en flytning og praktiserende lærer](#)
[Telefon i tjenestemandshjemmet](#)
[Min mors sygdom og død](#)
[Parcelhusejere med eget rentefradrag](#)
[Oda og far - en kirkelig vielse og et nyt spisebord](#)
[Omflytninger i hjemmet](#)
[Jobskifte og 3. barn](#)
[I Morris Marina til marsken](#)
[Byboere med gårdhave](#)
[Børnesygdomme](#)
[Festdage og fester](#)
[Et vejskilt og en Opel Omega](#)

[London i telt](#)
[Flyveturen vi aldrig nåede](#)
[Gennem jerntæppet til Ungarn](#)
[Togtur til Berlin](#)
[Familie har man ikke kun på væggen](#)
[Søskende og komsammen](#)
[Børnebørn kom der også](#)
[Iværksættere i sen alder](#)
[Den lille mand med lorten på slæden](#)
[Julemandens værksted](#)
[Den allersidste fest](#)
[Den lille mand... 2](#)
[Den lille mand... 3 og en 100 års fødselsdag](#)
[Stockholm, Ry og Göteborg](#)
[Den sidste tid](#)
[Tiden efter](#)
[Efterskrift 1](#)
[Efterskrift 2](#)

Forord

I februar 2013 begyndte søster Lise og jeg i fællesskab at skrive en historie om vores bedsteforældre, forældre og vores eget liv. På søsters foranledning har vi valgt bloggen som det sted, hvor vi lagde vores indlæg. På den måde kunne vi give andre, ikke mindst vores børn og øvrige familie adgang til at følge med i vores historie. Adressen til bloggen er erindringsglimt.blogspot.dk. Der er 13 års forskel på hende og mig, så vi har en forskellig barndom at erindre. Det kommer tydeligt til udtryk. Hun var i dagligdagen enebarn, hendes større søskende, Juhl, født 1945 og Else, født 1943 og jeg i 1942, var store børn i hjemmet hos købmandens, da Lise ankom i 1955.

Og hvorfor så denne indledning, når historien primært skal handle om noget helt andet? Fordi alle historier skal begynde, også denne. Og fordi jeg i mine erindringsskriverier netop er ankommet til Hvidbjerg, til købmand Klingenberg. Og endelig fordi, det var i Hvidbjerg, jeg mødte Astrid. Mon ikke det var med storesøster Ingrid's mellemkomst?

Blogskriveriet gav mig, inspireret af min kæreste Lise Jacobsen, lyst til mere detaljeret at skrive historien om Astrids og mit liv sammen. Gennem arbejdet med denne bog har jeg erfaret, at hukommelsen atter bliver vakt til live. Erindringsskuffer, jeg troede var tomme, åbner sig med masser af indhold om tiderne dengang.

Vi blev gift i 1966 og levede sammen i 43 år, indtil Astrid døde af kræft den 6. juli 2009.

Hun fortjener, at få sat et minde. Det sker med denne bog.

60 års fødselsdag på Fjordgården, Ringkøbing 2002

Astrid Poulsens baggrund

Hovedpersonen i min fortælling er som nævnt Astrid, født 10. juni 1944 i Hurup, som Stinne og Williams mindste datter.

Hensigten er ikke at fortælle historien bagud, men fremad fra 1962. Kun skal Astrid sættes ind i en familieramme.

Hendes far er Aage William Poulsen, født den 9. september 1904 i Troldgaarden i Feldballe. Hans udlængsel bragte ham til Hurup i Thy, hvor han efter nogle år kom i lære som murer hos sin svoger K. S. Graugaard. Efter udstået læretid virkede han som murer i Hurup indtil han med sin familie i 1946 flyttede nogle kilometer mod syd, til Hvidbjerg, for at starte selvstændig murerforretning.

William Poulsen blev den 25. marts 1927 i Lyngs kirke gift med Ane Kirstine Graugaard, i daglig tale Stinne. Hun er født den 21. januar 1906 i Lyngs.

Sammen fik de børnene Edith, født 6. januar 1928, Gerda, født 20. maj 1929, Esther, født 1. marts 1932, Ingrid, født 17. maj 1938 og endelig Astrid som den sidste født 10. juni 1944. Alle 5 døtre er født i Hurup.

Min ankomst til Thyholm

Da mine veje førte mig til Vestergade 6 i Hvidbjerg, i daglig tale kaldet Stærekassen, var Astrid den eneste hjemmeboende af 5 søstre. Hun var dengang i lære som damefrisør i Struer. Boede hjemme ved mor og far og rejste hver dag med tog til Struer. De andre større søskende har sikkert ment, at lillesøster var en smule forkælet. Hun skulle have en faglig uddannelse og bo hjemme i den tid, det tog.

Så er rammen sat og musikken kan begynde.

Jeg ankom til Hvidbjerg sommeren 1961. Havde fået job hos købmand Klingenberg. Han var i mine øjne byens førende købmand og et rigtig godt sted at gøre min kommiss-uddannelse færdig. Det foregående år havde jeg arbejdet i København, i en skibsproviantering i Havnegade. I København tog jeg handelsmedhjælpereksamen på Købmandsskolen. I skibsprovianteringsbiksen ville jeg have mere i løn. Det ville købmand Klingenberg give, men så skulle jeg have kørekort, når jeg ankom. Omstændighederne i forbindelse med min rejse fra København til Hvidbjerg erindrer jeg ikke længere. Vidste dårligt nok, hvor Hvidbjerg lå henne og havde aldrig kørt over Oddesundbroen. Derfor mødte jeg det ukendte og fremmedartede med rygsækken tom og øjne og ører åbne. Og jeg skal da love for, at der kom nye lyde ind i hovedet på unge Kaj. Sproget var fuldstændig anderledes end det jeg havde lyttet til og delvis selv havde lært at tale i min tid i hovedstaden. Menneskene var anderledes i deres livsrytme og i deres møde med andre. Den unge og ukendte flanør bag disken blev mødt med en del skepsis og tvivlrådighed. Hvad ville han her? Kunne han overhovedet betjene kunder på Thyholm? Den unge købmand havde i starten fuldt op at gøre med at tilpasse sig de nye livsvilkår og sprog.

Astrid som konfirmand. Søndag den 23. marts 1958 i Hvidbjerg kirke. Uskylden lyser ud af ansigtet. Salmebogen

~~Det var næsten på samme tid, Agriid konfirmation. Billedets ør~~
~~Solvarigtligedage hos fotografen Struer.~~ Hun begyndte, efter
lærekontraktens bestemmelser, mandag den 9. oktober
1961. Og så fattede hun ellers med DSB mellem Hvidbjerg
og Struer t/r indtil oktober 1965, hvor hun afsluttede med
svendeprøve fra fagskolen i Holstebro. Her var hun også på
skoleophold i læretiden. Som soldat i byen blev jeg nogle
gange klippet af hende, lige som jeg sad model i en periode
på frisørskolen og hos frisøren. Men livet var ikke kun
togrejser og landture. Selv om frisørmesteren og
købmanden havde gået på samme arbejdsgiverskole, hvor
de lærte meget om 8 timers reglen som en minimumsregel,
mindst 8 timers arbejde hver dag.

De første måneder i Hvidbjerg hutlede jeg mig igennem.
Dagens varme måltid købte jeg på hotellet over for
købmanden. Her spiste jeg sammen med bl.a. slagtersvend
Finn og maleren, der var flygtet fra København.

Da jeg kom, gik der stadig frasagn om stedets tidligere
kæmner Brinch, der brugte kommunekassen som sin egen
bank og kom på forsiden af alle datidens aviser. Han blev
afsløret i 1959 efter at have lænsat kommunekassen for 1,5
millioner kroner, rigtig mange datidskroner. Krofatter var en
lun fortæller. Han berettede om en konfirmation, som
kæmner Brinch lod afholde på hotellet. Afregningen skete
på den måde, at festregningen blev modregnet i
hotelejerens skattebetaling. Kæmneren kunne både regne
den ud og bruge de penge der blev tilovers.

Morgenmad og aftensmad var en smule mere tilfældigt.
Jeg boede på værelse i den østlige ende af byen hos
rutebilmanden. Og værelset var ikke udstyret med koge-
eller rengøringskone.

VU bal på kroen

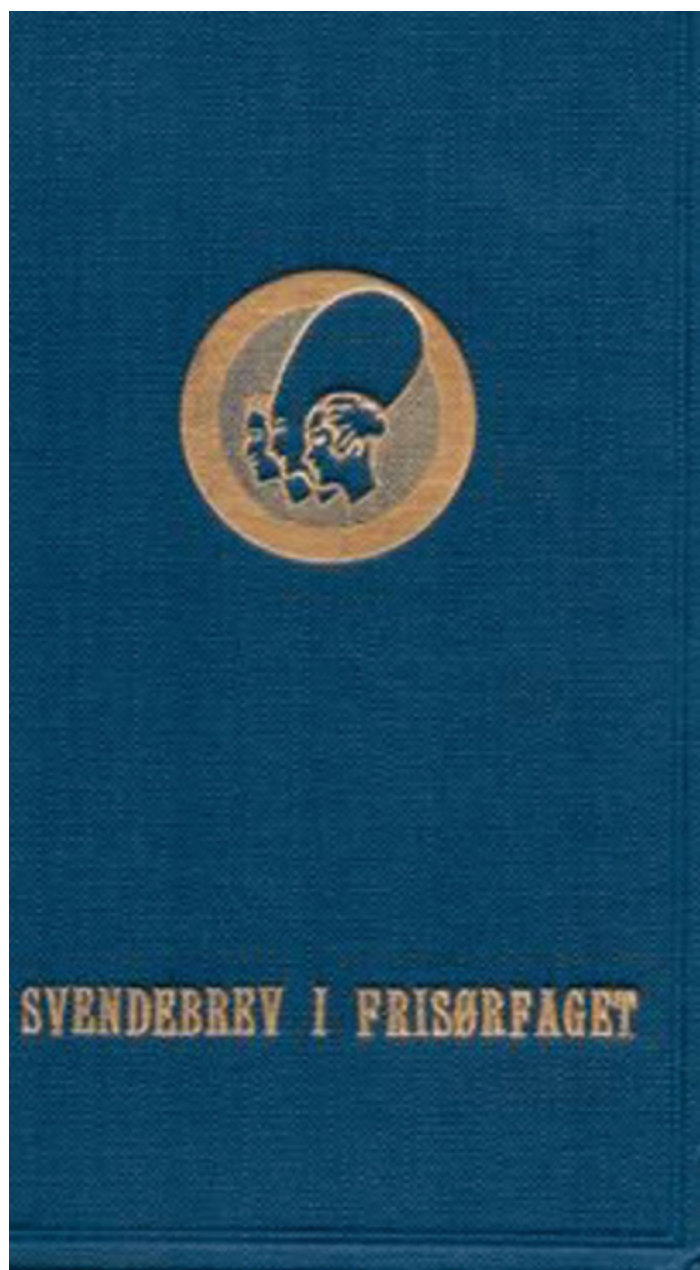
Ganske hurtigt vænnede jeg mig til de nye rammer. Livet kunne også leves i Hvidbjerg. Jeg fik et arbejdsnetværk og et fritidsnetværk. Slagterens lærling Finn hang jeg noget ud med, kromandens datter og andre. Allerede i efteråret 1961, mener jeg det var, blev jeg ungdomspolitisk aktiv, da jeg meldte mig ind i VU, Venstres Ungdom. Det var nok mest aktivitet på dansegulvet, der lokkede. VU var arrangør af gode baller på kroen, gik der rygter om. Med en mørk og lang vinter på kalenderen forude, var det et fornuftigt og holdbart valg.

Jeg var ikke til mange VU-baller i Hvidbjerg. Det første blev livsforandrende. Astrid har muligvis fortalt, hvorfor hun den aften valgte at lytte til tidens schlagere fra det levende orkester med basforstærker og mikrofonforsanger. Jeg har bare glemt historien. Tilladelsen til at gå til bal lå ikke på murermesterens skrivebord sammen med biografbilletterne. Den slags vovede forlystelser var ikke velsete hos hr. og fru Poulsen. Deres indremissionske baggrund og ståsted tillod ikke den livsførelse.

På det område delte Astrids og mine forældre langt ind i Det nye Testamente holdning, selv om der var nuancer. Både Astrid og jeg begyndte i søndagsskole før vi begyndte i den almene skole. Vi er begge vokset op med at give den nikkende negerdreng en skilling om søndagen.

Blot var jeg 160 kilometer hjemmefra og 19 år. Astrid var "kun" 17 år og på kost og logi hjemme. Jeg tror næppe, Astrid var medlem af VU, men piger kom måske gratis ind for at dæmpe de unge hanløvers brøl. Der var ikke penge i hendes pung til at betale for et VU-medlemskab. Af lærekontrakten fremgår klart, at lønnen til udbetaling hver fredag det første år inkl. dyrtidstillæg beløb sig til kr. 16,00. Ugelønnen kunne ikke betale for togkortet. Andet år steg ugelønnen til kr. 21,00 hver fredag, tredje år faldt der kr.

25,00 og sidste års læretid måtte frisørmester Solveig Foldager Johnsen tælle kr. 29,00 op hver eneste fredag. Svære tider for frisørmestre, men endnu vanskeligere for frisørelever.

Det bevidnes herved, at

Astrid Paulsen

der er født den 12.6.44 i Kurup.

og som har stået i lære fra 9.10.61.

til 17.11.65. ved en den 17.11.65.

afholdt prøve i overensstemmelse med de for svendeprover inden for frisørfaget af handelsministeriet i medfør af bestemmelserne i § 24 5. stk. i lov om lærlinge-forholdet af 2. 10. 1956 fastsatte forskrifter, har bestået svendeproven i frisørfaget med betegnelsen antaget.

Pinn den 17.11.65.

Steph. Hol

(Formand for svendeprovekommissionen for frisørfaget)

Astrids svendebrev.

*"Det bevidnes her-
ved, at Astrid Poul-
sen, der er født den
10.6.44 i Hurup og
som har stået i lære
fra 9.10.61 til
17.11.65 ved en den
17.11.65 afholdt
prøve....."*

*Svendebrevet er un-
derskrevet "Rønne
den 17.11.65".*

Måske har storesøster hjulpet med en passende forklaring på hendes fravær foran fjernsynet lørdag aften, hvor Dario Campeotto sang Melodi Grandprix og Jurj Gagarins svimlende rumtur blev genudsendt i bedste primetime. Måske pjækkede hun bare fra et spil ludo med mor Stinne? Det må være som det er, men hun var til bal den lørdag aften. Måske havde hendes storesøster snakket om en ny købmand omme ved Klingenberg? Jeg kendte ikke til eksistensen af en så dejlig pige i Hvidbjerg før orkesteret spillede Angelique. Hvem der bød hvem op er uklart og egentlig ligegyldigt. Ud at danse kom vi, mere end den ene gang.

Orkestrets sprøde toner som Banjo Boy, Stop den lille kænguru og Apache flød lifligt ind i øregangene, og Astrid var dejlig at kramme.

Kort efter blev jeg introduceret i Stærekassen, som ejendommen i Vestergade kaldtes i daglig tale. Murermesterens boede på 1. sal i en stor og ganske spændende lejlighed. De to mennesker, der fyldte stuerne, var ikke mindre spændende. De var hjertelige i deres velkomst af den unge mand, som Astrid præsenterede som sin kæreste. Efter få besøg blev jeg omfattet af Stinnes omsorg for sine medmennesker og følte snart, at svigersønner havde en særlig status hos hende. Den varme mad spiste jeg fortsat på kroen, mange andre måltider og mellemmåltider blev oftere og oftere tilberedt af Stinne og indtaget hos Stinne og William. Her blev fritiden også brugt sammen med Astrid.

Køreture i murermesterens bil

Måske fik vi lov at låne murermesterens bil nr. 2. Den var vist normalt til rådighed for murersjakket, måske var den også lidt pral og til svigersønner. Da jeg kom ind i familien, var det en gammel 2-personers kaleche Ford. Kun et meget lille murersjak kunne transporteres i den. Den blev skiftet ud med en dueblå og lille engelsk 4-døres Ford af ældre model. Den kørte vi en del ture i. Især husker jeg en længere tur i den engelske Ford. En weekendtur til Astrids nye svigerforældre i Vivild, mens jeg var soldat. Det var ikke Astrids første møde med Gerda, Johannes og min hjemmeboende lillesøster Lise. Vi syntes det var lidt sejt at ankomme til Vivild i egen vogn og havde glædet os. Vi tog af sted fra Hvidbjerg lørdag efter Astrid havde lagt kam og saks på plads hos frisøren. Selvejerturen gik fint i dagslys helt indtil kort efter Assentoft. Da udbrød der en mindre brand i maskinrummet på Forden, røgen væltede sort og anmasende op fra kølerhjernen og vi måtte nødstoppe i vejsiden ud for en bondemand. Han hjalp os med noget vand og branden blev slukket alt imens mørket kom snigende ind på os bagfra. Vi var stadig ved godt mod. Motoren genstartede som den skulle, men det elektriske system til lyset var brændt op og brudt sammen. Til alt held havde vi en stavlygte med på rejsen. Men vi mente det ikke forsvarligt at fortsætte på hovedvej 16 med skæret fra en stavlygte holdt ud gennem sidevinduet som eneste lyskilde på fartøjet. Derfor besluttede vi at forlade hovedvejen for at køre ad mindre veje tættere på Randers Fjord helt til Allingåbro. Uden yderligere uheld ankom vi lettere forsinkede til købmandens i Vivild. Vi måtte over for familien redegøre for især sidste del af den spektakulære tur og sammen med mor og far og styret af købmanden lagde vi råd op for at løse den mørkelagte situation. Han havde sit netværk i orden. Vores havarede bil kom ekstraordinært på

værksted lørdag aften hos mekaniker Simonsen i Vivild og søndag ved afrejsetid lyste alle kontrollamper igen grønt. Jeg tror mekanikerbesøget var gratis, vi fik i hvert fald aldrig en faktura på besøget.

En anden køretur i en havareret bil trænger sig på. Den tur ligger også tilbage til tiden før vi selv blev bilejere. Jeg tror vi er fremme i starten af halvfjerdserne. Den lille dueblå Ford var skiftetud med en ældre Skoda personbil. Et klart skridt frem mod nutiden. Stadig var bilen dog købt til og blev brugt af murermesterens folk til og fra deres byggeplads. Nu var det weekend, og bilen holdt i garage. Derfor kunne Astrid og jeg passende køre i Skoda den bestemte søndag. I de år var der tradition for, at Stinne og William inviterede deres børn, svigerbørn og børnebørn på en sommerudflugt til en lokalitet, som ventede på et besøg fra Hvidbjerg. Den dag den sommer var det bestemt, at turen skulle gå til Dollerup Bakker syd for Viborg. Det var ligeledes aftalt, at Astrid og jeg i Skodaen skulle køre via Herning for at medtage søster Esther, der alene skulle med på turen. Vi skulle så støde til resten af familien uden for Viborg. Vejret var perfekt til sommerudflugter den dag. Skodaen var rengjort til pæn kørsel, og vi kørte hjemmefra mod Herning i god tid for at kunne nå omkring Herning for at få Esther med på turen. Allerede inden Herning gik det galt. Der kom mislyde fra motorrummet. De varslede maskindefekt. Kort efter konstaterede jeg som chauffør, at kobling og ratgear ikke fungerede optimalt. Der var faktisk kun et fremadgående gear, der kunne anvendes. Heldigvis var det et højt et af slagsen. I den bedagede Skoda var der formentlig kun tre fremadgående gear. Nu havde vi kun eet af den slags, og - det var nok det mest problematiske - ingen bakgear. Vi cruisede ind på en tankstation på højre hånd ved indfaldsvejen fra Holstebro i et spinkelt håb om at kunne udbedre skaden, så vi ikke behøvede at forskrække Esther. Her var ingen hjælp at hente. Vi havde stadig kun et funktionsdygtigt gear, da vi fortsatte mod Esthers adresse

på Porshøj. Med lidt blød fod på koblingen gik det hele. På vejen til Esther blev Astrid og jeg enige om, at søster ikke behøvede at vide noget om vores alternative gearing. Hun skulle ikke have en søndagsudflugt forstyrret af den slags negative tanker. Vi lagde ind til siden, fik Esther budt velkommen ombord og lagde blødt kursen mod Viborg over Karup. Vi nød alle tre turen og landede snart efter hos de ventende deltagere. Chefen for arrangementet havde beordret radiotavshed, og vi var langt forud for mobiltelefoner, faktisk ville ingen i selskabet have troet på den fremtidige mulighed, hvis en lystig fremtidsforsker havde antydnet en sådan kommende mulighed.

Vi blev hilst velkommen, og satte nogle udvalgte få ind i vores køretekniske situation. Den store udfordring kom kort efter, da vi skulle have samtlige køretøjer vendt 180 grader for at sætte kursen den modsatte vej. Til vores held holdt vi på en svagt opad skrånende vej, og til endnu mere held, var der lidt bag os en lille sidevej i vores højre side, som vi brugte som rampe for vores vending. Manøvren lykkedes til fulde. Astrid og jeg sendte et "We did it" smil hen over forsæderne, hvorefter vi lagde os tilrette i kortegen af søndagsudflugtere. Man kommer langt med bløde tryk på koblingen i en etgears Skoda.

Situationen gik ikke den dag op for Esther.

Der er ikke tid til flere udflugter i denne omgang. Militæret ventede utålmodigt. Jeg havde rettidigt været på session, jeg husker ikke hvor henne, men resultatet var krystalklart. JDR manglede mandskab af min styrke og kunne ikke vente længere end til 1. juli 1962. Jeg vidste ikke meget om militær og om JDR, men jeg vidste, hvor langt der var fra Hvidbjerg til Holstebro. Og det var overkommeligt.

Rekrut hos JDR Holstebro

Forår og første del af sommeren 1962 fløj af sted, som kun tid kan flyve. 1. juli lå som en truende dato at passere. Jeg tog afsked med Hvidbjerg, købmanden og Astrid, havde pakket min lille taske med de få personlige ejendele, som militæret foreskrev og satte mig i toget til Holstebro. Jeg var ventet ved hovedvagten og gik med tøvende skridt ind til det fremmede og ukendte. Inden for porten blev vi mødt af en bistert kommanderende officer eller sergent, råbt op og stillet på række til udlevering af mundering og udrustning. Oplevelsen var ikke humørfremmende, men vi rekrutter overvandt mødet og var alle i live i den rigtige køje ved fyraftenstid.

Pansertropper optræder første gang i den danske hær med hærloven af 1950, da hærens to rytterregimenter, Jydske Dragonregiment og Gardehusarregimentet blev reorganiseret som panserregimenter. Samtidig blev Generalinspektøren for Rytteriet til Generalinspektøren for Pansertopperne. I 1960'erne blev infanteri og pansertropper i stigende grad integreret og blev 1970 sl'et sammen til én våbenart, kamptropperne.

Kilde: [Wikipedia.dk](https://da.wikipedia.org/wiki/Pansertropper)

Næste morgen var jeg forvandlet til rekrut 522126 Vivild iført militær påklædning, der hang på kroppen, som kun uniformer kan hænge på rekrutter. Dragonerne havde fra hestetiden en skik med at kalde de menige ved bynavne. Ganske praktisk når delingsføreren befandt højt til hest på en for ham fremmed lokalitet. Måske var en af hans menige lokalkendt?

Panserregimenter opstod i den danske hær efter vores indtræden i NATO i 1949. Erfaringerne fra 2. Verdenskrig

gjorde, at de to danske rytter- regimenter, Dragonerne i Randers og Gardehusarerne i Næstved i 1950 blev omdannet til panserregimenter. Gardehusarerne blev i Næstved, Dragonerne flyttede til en ny opført kaserne i Holstebro.

Militærlivet på en kaserne var nyt og ganske anderledes end det civile liv, jeg hidtil havde levet. Vores befalingsmænd og officerer holdt på ingen måde hemmeligt, at netop vores årgang var den mest ubrugelige flok civilister, de endnu i deres karriere havde været udsat for. De første dage gjorde det et vist indtryk. De lange dage i fri luft med eksercits og kommandoindlæring gav en god nattesøvn. Som soldat har man konstant et søvnefterslæb på adskillige timer. Alt det nye, der skulle læres, krævede energi og opmærksomhed.

Støvler og sko skulle vandgejles, uniformer, vi havde 2 af slagsen - en arbejdsuniform og en udgangsuniform - skulle altid være velpressede, messingfittings skulle være brassoskinnende og baretten skulle sidde som på en gammel engelsk ørkenrotte.

Den foregående. At rustforsøgene blev udført i løbet af sommeren 1962 til prydnæns fik styrke og blev afleveret i præcis tidsplan. Mh. Gevær og geværkorrektspånbetjening, er fotografiske forsøg beregnet på 1962 m/6V-M50. Sommeren samme år. Geværet vejede mellem 4 og 5 kilo, ammunitionen var af størrelsen 7,62mm og patronerne sad i en laderamme med 8 stk. i hver.

Det gevær lærte vi at skille ad og at samle i dagslys, i mørke, i blinde, under vand og med en promille på 2+. Og så skulle det pudses og smøres ustandseligt. Man kunne være sikker på, at vagthavende under en parade tjekkede en del geværer ved at kigge bistert ned i løbet for at finde rust og andre urenheder.

Mangler og forsømmelser kostede. Man blev "bollet", dvs. fik stuearrest, inddraget nattegn eller orlov eller tildelt ekstravagter. I rekruttiden kostede alt det mange timer i pudserum og strygestue. Men også i de dele lærte man tilpasning.

Centurion kampvogn på øvelsesterrænet ved Galgebakken i Holstebro. Dens kæmpekræfter blev demonstreret for vi rekrutter ved at den kørte en bygning over og lagde den ned.

Astrid gik til fotograf i Struer, for at jeg kunne få et billede af hende med ind i den militære verden.

Det var dog bedre end ingenting. Jeg blev af regimentet sendt til fotograf på kasernen. Og kunne også selv købe resultatet, hvis jeg havde de lyster. Astrid friserede og klippede kunder i Struer. I Holstebro forsvarede jeg kongeriget mod de ydre fjender. I rekruttiden, de første to måneder, havde jeg lørdags/søndags orlov hver 14. dag. I de næste 2 måneder hver weekend, hvis jeg ikke havde weekendvagt. Gensynene i Hvidbjerg var dejlige. Jeg blev forkælet af både Astrid og Stinne. En gang i mellem blev det til et besøg i Vivild, med tog eller i lånebil. Og så skrev vi gammeldags kærestebreve med frimærker på skrå og søde, dristige ord på papiret, der var foldet to gange, så ordene blev i kuverten. Det skete vel også, at vi ringede sammen, men det var undtagelsesvis. Telefoner var besværlige at få adgang til samtidig - og dyre at bruge. Efter 2 måneder i en rekruteskadron blev vi overført til vores fremtidige enhed. Vi var nu "rigtige" dragoner og var en smule stolte over at gå med baret. Lidt sejt, når man rejste i tog med almindelige "fodtusser". Jeg havde accepteret det gennemregulerede kaserneliv og lært at se mulighederne i systemet. 16 måneders værnepligt var trods alt til at udholde.

PBS Pansertroppernes Befalingsmands Skole

Noget sværere var det efter 2 måneder i rekrutten at vise begejstring for, at regimentet havde udpeget mig til at gennemføre en sergentuddannelse på PBS - Pansertroppernes Befalingsmands Skole - i Næstved af alle steder. Derved blev værnepligten udvidet med 8 måneder. I samtalen med obersten, regimentschef, herom gjorde jeg stærkt gældende, at jeg slet ikke havde lyst dertil og at regimentet ville være bedre stillet uden en sergent med min motivation. Selvfølgelig var oberstens 3 spejlæg på skuldrene stærkere argumenter end mine røde, usle plasticstrips samme sted. Resultatet var givet på forhånd.

Efter 2 måneders rekruttid blev vi rekrutter fordelt til regimentets forskellige eskadroner. Vi 14 dragoner endte alle i en såkaldt skoledeling, en deling som regimentet havde planlagt skulle gennemgå en sergentuddannelse på PBS, Pansertroppernes Befalingsmands Skole beliggende Grønnegade i Næstved. Hæren var dengang organiseret med 2 såkaldte panserregimenter, mobile regimenter med svær bevæbning.

Først i januar 1963 efter en dejlig lang jule- og nytårsorlov var jeg i tog på vej mod Næstved. Grønnegades kaserne hed det gamle kaserneanlæg, som lå centralt inde midt i Næstved. På de gamle vaskekummer ude på gangen hang skilte, der forbød at lukke for vandet, der så ville fryse. Velkommen til PBS! Havde vi ikke lært at vedligeholde udrustning i Holstebro, så lærte vi det i Næstved. I 10 graders kulde. En modbydelig start på et nyt år. Men også strenge tider har talte dage. Solen kunne også skinne i Næstved.

Der blev længere mellem besøgene i Hvidbjerg og Vivild. En orlov om måneden. Vi kaldte det "jydeorlov". Den gik fra lørdag lige over middag til søndag aften ved sen togtid. De andre weekender var vi "bollede", straffede for nullermænd indvendig i de pressede uniformsbukser for eksempel.

5 seje jyske dragonsergenter efter endt uddannelse på PBS juli 1963.

Fra venstre er det Aarhus, Hammerum, Vivild, Lindholm og Esbjerg. Jeg husker ikke deres sergentnavne. Lindholm blev senere løjtnant.

Også de rammer lærte man at tilpasse sig. Jeg havde i den vinter tendenser til pandehulebetændelse. Kommandoofficeren, en overfenrik, troede på jyske lidelser,